

Mark
Haddon

DELFINAS

Iš anglų kalbos vertė

Vidas Morkūnas ir Anita Kapočiūtė

Sofoklis

VILNIUS, 2022

Suzanne'ai Dean ir Simonui Stephensui

Aš nežinojau, kad įžengdamas
į dainą turi mokėti brangiai –
kelio atgalios nebus

Ocean Vuong „Slenkstis“

Duktė nelyginamo grožio
Su juo gyveno visą savo laiką.
Bet vyrą, kurs nežino turtui saiko,
Dažnai apakina pagundų vyliai,
Todėl mergaitę švelnią, tylią,
Kuri prie tėvo augo per arti,
Užgriūt turėjo patirtis karti:
Pamynęs sąžinės aukščiausią teismą
Dėl gyvuliško ir paleisto geismo,
Ir nepagydomos aistros tarsi liga,
Gašlūnas tėvas gviešėsi jėga
Atimti nekaltybę savo vaikui.*

John Gover „Confessio Amantis“

* Iš vidurinės anglų kalbos į dabartinę pažodžiui vertė Artūras Ratkus, iš dabartinės anglų kalbos vertė Vidas Morkūnas.

SKRYDIS

Maja nėščia trisdešimt aštuntą savaitę. Skristi komerciniu niekas jai neleistų, o Viktoras, taip pat besisvečiuojantis Belvju Šampijone, pas bendrus jų draugus, vynuogyno savininkus, ketina kitą rytą savuoju „Piper PA-28 Warrior“ grįžti į Popemą. Viktoro „Land Roveris“ paliktas tenykščiame aerodrome, tad jam bus visiškai nesunku pakeliui į pietų pajūrį pamėtėti ją iki namų Vinčesteryje. Majos sutuoktinis Filipas svetimam vyrui, su kuriuo tesusipažinta vos prieš porą dienų, žmonos verčiau nepatikėtų, bet dėlionės dalys gula taip patogiai, kad atsisakyti beveik neįmanoma. Taigi, jis važiuos į Paryžių, automobilį paliks prie apartamentų, sės į Londono „Eurostarą“ ir į Vinčesterį grįš diena vėliau.

Be to, Majai maži lėktuvėliai patinka. Šiais laikais keliauti pasidarę pernelyg paprasta. Užmingi Stambule, pabundi Pekine. O ji mėgsta skaičiuoti įveikiamas mylias – stebėti upių žiotis, laistomus laukus, viršukalnes, vėjų aptūlotas debesimis. Gyvai dar prisimena, kaip skrido vaikystėje virš Oslo fiordo salų salelių, virš vasarnamių, prieplaukų, laivų ir vandens paviršiumi slystančio saulės atspindžio, – jautė žodžiais nenusakomą sąsają tarp pasikeitusių mastelių, dangaus ir žemės. O ir nenormaliai ilgai užsitęsę rytiniai vėmuliai pagaliau liovėsi kamavę; dabar ji apimta džiugaus jaudulio ir, prieš paskirdama

gyvenimą labai mažam ir labai reikiam žmogui, nekant-
rauja pasimėgauti laisve.

Filipo nerimą galima suprasti. Viktoro licencija – piloto mėgėjo be teisės skraidyti pagal prietaisus. Ši sąlyga būtų visiškai nesvarbi, jei jis skraidintų tik devynmetį savo sūnų Rudį. Jie išskristų anksti rytą arba, jeigu pasikeistų oras ar kitos aplinkybės, reisą atidėtų, arba – jei būtų jau pakilę – pasuktų į kitą aerodromą. Bet Maja pabunda vėlai, pusryčiauja ilgai, daiktus dedasi lėtai, be to, pasigenda koralų vėrinio ir, nors pati tikina, kad papuošalą, kai šis atsiras arba jei išvis atsiras, į Jungtinę Karalystę galima pasiųsti kurjerių paštu, visi leidžiasi uoliai ir bergždžiai naršyti didžiulio namo. Po priešpiečių Maja pagaliau susiruošusi. Jeigu nebūtų tokia žavi, Viktoras nemaž nesigraužtų sukelsias jai nepatogumų, juolab kad jos darbai ekrane jam niekada nepatiko, bet ūmai pats nustemba šalia moters vėl pasijutęs kokių penkiolikos – o ji daili kaip iš paveiksluko, patraukliai netvarkinga, tankiais šviesiais plaukais, mėlynomis akimis, šiek tiek, tik šiek tiek, putloka. Su skruoste vos ženkliau randu, kuri kadaise paliko pro jos, tada dešimtmetės, kambario langą įlėkęs kovarnis. Žavėtis tokia moterimi Viktorui, žinoma, malonu, bet kartu jam, įpratusiam kumštyje laikyti teismų, o ir bet kokias kitas sales, ir nejauku.

Vėrinį, padulsvėjusį, nešvarų, tuopų guote valdos pakraštyje, kur retai kada užklysta ir patys Bofurai, ką ir kalbėti apie svečius, po pusės metų suras sodininkas Bruno. Veikiausiai koks žvėrelis – kitaip paaiškinti niekas nesugebės – bus, žvilgesio pamasintas, aptikęs papuošalą prie baseino, nusitempęs per žolę po tuopomis, ten nenaudingą radinį ir pametęs. Bofurai ketins pasiųsti vėrinį į Vinčesterį, bet neras deramų palydimųjų žodžių, todėl papuošalas bus nukištas į stalčiaus gilumą ir pratūnos ten ilgus metus.

Viktoras dar kartą paskambina į aerodromą, pasiteirauja apie oro sąlygas. Žinios nekokios, bet jis apsisprendžia skristi. Ir net pats nustemba, kad, užuot suiržęs dėl gaišaties, susižavi Maja dar labiau. Viktoras nė už ką neišsiduos sunerimęs, nepasirodys jai prastai pasiruošęs, tad, kalbant metaforomis, užsimeta tviskančią pasitikėjimo savimi mantiją, juolab kad, kiek galima spręsti iš giedro dangaus, oras turėtų paklusti jo asmenybės jėgai taip pat, kaip paklūsta prisiekusieji.

Jie paėjęja degutbetonio danga ir Rudis pirmas išsiropščia į lėktuvą. Viktoras šį tą skraidyklės išorėje patikrina ir, matydamas, su koku domesiu jį stebi Maja, užsidega tokiu pat įkarščiu, koks anksčiau apnikdavo jį prieš kiekvieną skrydį. Įlindęs pro vienintelės dureles, Viktoras įsitaiso ant piloto sėdynės ir padeda įlipti moteriai. Pasilenkęs jai virš skreito, užtrenkia duris, parodo, kaip prisisegti, paduoda ausines. Pasipildę degalų, jie atsistoja prieš vėją. Pilotas užtraukia stabdžius, įsitikinęs, kad kuras paduodamas iš tuštesniojo bako, įjungia tiekimą iš pilnesniojo, patikrina prietaisų rodmenis. Magnetai, karbiuratorius, trimeris, aukščio vairas, skersvairis, durelės, saugos diržai. Jie pavažiuoja iki kilimo tako ir luk-teli, kol pakils, pasuks į dešinę ir išnyks dangaus mėlynėje „Hawker 600“.

Lėktuvas dorai dar neatsiplėšęs nuo žemės, o ūžesio ir vibracijos užliūliuotas Rudis ant galinės sėdynės jau snaudžia. Kitų vaikų draugijoje berniukui dažniausiai būna nejauku, bet jis visiškai savarankiškas, o šios atostogos buvo tikras rojus – Rudis galėjo ikvaliai pliuškentis baseine, turėjo gausiai pritutintą dvidurį šaldytuvą ir trisdešimt dviejų spalvų „Caran d’Ache“ pieštukų rinkinį „Kandoro riteriams“ piešti ir spalvinti. Smagiausia būdavo plaukioti baseine lyjant, kai aplink nė gyvos dvasios, šnypščia lašų varpomus vandens

paviršius, o apačioje slūgso mėlyna tyla. Rudžio mokykla internatinė, kai kurie berniūkščiai jį užkabinėja, taip neiįprastai, nieko neprikiši, net nepasiskūsi, bet jam vis tiek skaudu, ir štai – atostogų likusios tik trys dienos. Visą tą trumpą laiką Belvju jis kaip įmanydamas stengėsi išnaudoti kuo geriau, guldavo vėlai, keldavosi anksti. Užtat jaučiasi toks pavargęs. Šiaip ar taip, į mokyklą Rudis negriš. Žus po poros valandų.

– Prunė dispečerine. Golf Alfa Sierra laukia, pasirengęs kilti.

– Golf Alfa Sierra. Kilimo takas nulis vienas laisvas. Vėjas – nulis dvidešimt laipsnių. Penki mazgai.

Pastaruoju metu Viktorui stigo atidumo, bet dabar šalia sėdi Maja, tad, įsibėgėdamas kilimo taku, jis it mantrą mintyse kartojasi veiksmus avarinių situacijų atvejais: „Jeigu variklis sugenda dar ant žemės, uždarau sklendę ir sustabdu. Jeigu variklis sugenda vos pakilus ir turiu užtektinai erdvės, uždarau sklendę ir nusileidžiu ant tako. Jei negaliu nusileisti ant tako, renkuosi saugiausią plotą trisdešimt laipsnių į kairę ar dešinę nuo ašies ir leidžiuosi ten.“

Trisdešimt mylių per valandą, keturiasdešimt, penkiasdešimt... Jie pradeda kilti, ir Viktoras susitelkia į maršrutą. Skris šiaurės vakarų kryptimi į Le Tuke, paskui šiaurėn ir palei kran-tą iki Gri Nė kyšulio, galiausiai kirs Lamanšą ir taikysis į Doverio švyturį. Šešių tūkstančių pėdų aukštyje jie liaujasi kilę ir Maja prašnenka, ima pasakoti, kaip Pietų žemakalnių Nacionaliniame parke – na kur Klarendono takas, Ašlio ir Bikono kalvos – jodinėjo žirgu vardu Bombonešis... Moteris nerūpes-tingai plepa, jai visiškai užtenka, kad Viktoras protarpiais šį tą tarsteli pritardamas, o jam patinka jos balsas. Galų gale Maja nustoja galynėtis su variklio užesiu ir užsižiūri į kraštovaiz-džius apačioje, tad Viktoras, pasinaudojęs proga, kelis kartus dirsteli į ją, įsivaizduodamas nuogą.

Penkiais tūkstančiais pėdų žemiau sumišai plyti kur suarti, kur žali laukų parketai, Sen Gobeno ir Nuajono miškų sklypai, Amjeno link vingiuoja stora Somos gyvatė. Danguje debesų jau daugiau, mėlis apiblukęs, vis pasitaiko oro duobių. Viktoras susisiečia su Lilio informacijos centru. Pavieniai debesys tūkstančio pėdų aukštyje, su properšomis – pusanatro tūkstančio, vientisa debesų danga – penkių tūkstančių pėdų aukštyje. Nelabai gerai, bet jiems vis tiek reikia skristi Le Tuke link, ir nieko čia nepakeisi, o Maja vėl prabyla, šį sykį iškloja savo vyro ydas, liūdnamai ir kartu smagiai, ir netikėtai švelniai, tad Viktoras, priimtas į patikėtinių luomą, kuris jam visą savaitę buvo neprieinamas, pasijunta neapsakomai maloniai, o kai tą malonomą dar pakaitina fizinis jos artumas, pamažėl prastėjančios oro sąlygos išrūksta jam iš galvos. Virš Abvilio debesis nelaukta sutirštėja. Viktoras apačioje nebemato žemės, o priešakyje nebežiūri horizonto. Kas tokiu atveju darytina, jis puikiai žino – reikia atsargiai suktis šimto aštuoniasdešimties laipsnių kampu ir kuo skubiausiai gelbėtis iš, matyt, pražūtingos padėties. Jeigu Maja bent kiek sunerimtu, jis kaip tik taip ir pasielgtų, tačiau pavojaus nė nenujaučianti moteris, regis, džiūgauja.

– Įsivaizduokime, kad skrendame virš Turkijos! Arba virš Suomijos. Ak, visai kaip Antuanas de Sent Egziuperi!

Viktoras pasielgia kaip paskutinis kvailys. Nieko nėra svarbiau už jų saugumą – jos saugumą, Rudžio, – bet jo smegenyse ūmai pabudusi urvinio žmogaus sąmonė visiškai nenori leisti kam nors, juolab moteriai, ir dar tokiai žavingai, suabejoti jo kompetencija. Jau vien tokios mintys veiksmus, kurių būtina imtis, užvilkina penkias, dešimt, penkiolika sekundžių, be to, Viktoras įsitikinęs: jei jau skrenda tinkamu kursu, reikia tokio ir laikytis, tada, špyga kišenėje, pavyks iš debesies išnerti.

Amerikiečių vadove, iš kurio mokosi siekiantieji piloto mėgėjo licencijos, rašoma: į debesį įlėkusiam lakūnui, neturinčiam teisės skraidyti pagal prietaisus, gyventi lieka vidutiniškai devyniasdešimt sekundžių. Viktoras šį teiginį visada laikė tyčia perdėtu bauginimu. EITI NEGALIMA. ČIA YRA SIAUBŪNŲ. Sakydavo, toks perspėjimas veiksmingas nebent pusgalviams kaimiškojo Kanzaso ūkininkams, įpratusiems aviapurkštuvais skraidyti keturračio motociklo greičiu. Dabar jį varo į nevilgtį būtinybė žaibiškai reaguoti į rodmenis, be to, labai sunku tuo pat metu nepaisyti vidinės ausies siunčiamų signalų.

Maja kuo ramiausiai žiūri pro langą.

Į debesį jie įskriejo mažiau nei prieš tris minutes. Viktoras nežmoniškai pavargęs, svaigsta galva, smegenys toje klaidinančioje kilimo ir posūkio, tūpimo ir nuokrypio rodmenų maišalynėje taip įnirtingai ieško kokio nors stabilaus taško, kad iš įtampos jam vaidenasi tamsūs pavidalai tiesiog priešakyje. Lėktuvas pakrypsta išilgai ir pasvyra į šoną. Taisydamas padėtį, pilotas tik persistengia. Reikia pažemėti. Atsidūręs po debesiu, gal sugebėtų ištrūkti. Kad taip apačioje bent šmestelėtų žemė, štai ko jam reikia. Jis šiek tiek sumažina trauką ir švelniai stumteli vairalazdę. Du tūkstančiai pėdų, tūkstantis pėdų, aštuoni šimtai.

Jei neskirtų viso dėmesio vien pastangoms išlyginti lėktuvą, veikiausiai suvoktų paprastą savo klaidą. Altimetras matuoja aukštį virš jūros lygio. O jie skrenda ne virš jūros. Skrenda virš žemės. Jau keturias minutes. Penkias. Debesis nėra nei sisklaido. Tikimybė sudužti – labai didelė. Jo paties žūtis jam nerūpi, bet žinoti, kad pražudysi savo sūnų, žinoti, kad pražudysi nuostabiai gražią moterį ir dar negimusį jos vaikutį, – nepakeliama.

Rudis sapnuoja žaidžias su savo išsigalvotu draugu Babu. Vėl Belvju. Naktis, jie pasiima iš šaldytuvo „La Vache Qui Rit“ trikampiukų, prisipila didelius stiklus granatų sirupo, įjungia baseino šviestuvėlius, ir vanduo atrodo kaip tamsoje teliūskuojantis žalsvai melsvas skystos šviesos luitas.

Pasisukusi Maja mato Viktoro skruostais riedančias ašaras.

– Aš atsiprašau, labai, labai atsiprašau, kad taip nutiko, – sako jis keistai oficialiu balsu.

Kokias dešimt sekundžių ją kausto kaktus siaubas, paskui rūkas priešais lėktuvą akimirką aptemsta, o tada jie trenkiasi į siloso bokštą. Septyniasdešimties mylių per valandą greičiu. Bokštas tuščias, jie perskrodžia gofruotos geležies sieną. Perskilęs priekinis stiklas „Perspex“ iššoka iš rėmo, aštri nuolauža nurėžia Viktorui galvą. Jie trenkiasi į kitą bokšto sieną, perskrodžia ir šią, tada lėktuvas sminga nosimi į žemę. Važiuoklė nulūžta, korpusas metasi į priekį, atatrunkos atblokštas variklis sutraiško Majai kojas.

Vokietis gydytojas Rafaelis Bhatas, atsitiktinai važiuojantis kaimo keliuku, vedančiu iš Gapeno į Ivranšą, kairėje pastebi žalią signalinį dešiniojo sparno žiburėlį. Rūkas labai tirštas, tad gydytojas neįmato, koks lėktuvas ten leidžiasi – „Cessna“ ar „Airbusas“. Pabūgęs, kad orlavis kirs kelią, jis staigiai sustabdo automobilį, bet žiburiukas švysteli priešakyje, žemiau medžių lajų, ir išnyksta. Vietovės gydytojas gerai nepažįsta, tik žino, jog arti nėra jokių aerodromų. Jam lyg ir pasigirsta sprogimo trenksmas, tačiau gali būti, kad tik įsivaizduotas. Rafaelis važiuoja lėtai, vos slenka baimindamasis tuojau išvysiąs liepsnų siautulį, bet priešais – tik baltumoje išnykstantis kelias. Jis suabejoja, ar iš tiesų ką nors matė – taip jau būna liudininkams ypatingų įvykių, kurie nepalieka aplinkoje jokių pėdsakų.

Gydytojas padidina greitį. Nuvažiavęs kelis šimtus metrų, pasuka kairėn, šunkelin, o šis veda į nutriušusį ūkelį. Aprūdi-
jęs traktorius. Senų padangų rietuvė. Jis įtaria atvažiavęs čionai
be reikalo, lėktuvas tikriausiai nusileido kur nors kitur arba
pakilo aukščiau ir spėjo atsidurti už kokių penkių mylių. Vis
dėlto Rafaelis išlipa iš automobilio. Girdėti tik, kaip slopia
rūke kriuksi daugybė kiaulių, į nosį trenkia vos pakenčiamas
mėšlo dvokas. Atsilapoja gyvenamojo namo durys, kiemo
puru nuslysta šviesos trikampis, kūninga moteris – kuodas,
gėlėta prikyštė, šliurės – atrisnoja šukčiodama: *Venez! Venez!* –
lyg būtų nekantriai gydytojo laukusi. Ji mostu kviečia jį eiti
už namo, kurio viršutinė dalis visa aptaisyta juoda plėvele, šią
prilaiko kryžmai sukaltos lentos. Jiems atsidūrus prie sienos,
netikėtai plyksteli šviesa. Priešais lyg nuobodžiaujantis kapel-
dineris stypso moteriškės vyras, nukreipęs žibintuvo spindulį į
šalį. Visi trys pasuka už kampo.

Nieko keistesnio Rafaelis nematęs gyvenime. Lėktuvo no-
sis sulindusi į žemę, sparnai užlūžę į priekį, uodega perlinskusi
lyg skorpiono. Čia pat stūkso didžiulis metalinis statinys, kurį
orlaivis veikiausiai bus perskrodęs, nors detales tokioje pamėk-
liškoje šviesoje išžiūrėti nelengva. Gydytojas pribėga prie lėk-
tuvo. Pro sueižėjusį stiklą mato smulkią šviesiaplaukę moterį
su kreminiu megztiniu aukšta apykakle. Jos bruožų nusakyti
neįmanoma, nes veidas nusėtas žaizdomis. Moteris artigalė.

– *Keine Panik, ich bin Arzt*** – sako Rafaelis, užmiršęs, ku-
riuje šalyje esąs. Jis griebia už durų rankenėlės ir ją pasuka.
Įsiremia koja į korpusą ir stipriai patraukia. Durys atsidaro iš
trečio karto ir, užkliuvusios už nulinkusio sparno, spigiai su-
džeržgia. Dabar jis mato moters kojas, įtrėkštas tarp sėdynės

* Atvykstate! Atvykstate! (*Pranc.*) (*Čia ir toliau – vertėjų pastabos.*)

** Nėpanikuokite, aš gydytojas. (*Vok.*)

ir prietaisų skydo. Ji bando išsakyti kažkokią svarbią žinią, bet niekaip neištaria žodžių, lyg būtų labai, labai girta. Iš kabinos moterį reikia išpjauti pjaute. Jai reikia skausmą malšinančių vaistų. Kad galėtų nustatyti, ar smarkiai kraujuoja, Rafaelis turi apžiūrėti blauzdas. Nė vieno šio veiksmo atlikti neįmanoma. Staiga jis sumoja, kad moteris – ne pilotė. Pilotas sėdi už jos. Be galvos. Ši detalė nuo žiniasklaidos bus nuslėpta, tačiau žmonės prie gegužinio medžio mieste kuždės, kad senis Moro kitą dieną vidur lauko rado galvą.

Sueižėjęs metalinis korpusas girgždėdamas susiūbuoja. Rafaelis atsokęs lukteli, kol vėl nusistovės pusiausvyra. Jis net nesuvokia į stiklo duženą giliai persirėžęs ranką. Išvis daug ko nesuvokia. Tik vėliau, gerų porą metų kamuojamas nuotrupomis grįžtančių prisiminimų, sumos, kad lėktuvas galėjo ir užsiliepsnoti. Rafaelis paima iš ūkininko žibintuvą, grįžta prie moters ir, tik pašvietęs į prietamą kabinoje, išvysta tarpe už priekinių sėdynių gulintį berniuką. Žibintuvo galu išdaužia nedidelį trikampį langelį ir kyšteli ranką vidun. Sugniaužia berniukui petį, jokios reakcijos. Prispaudžia du pirštus prie kaklo. Nieko. Gydytojas atgręžia vaiko galvą į save ir kilstelėli akių vokus, kairį, dešinį. Vyzdžiai neišsiplėtę. Tikriausiai galvos trauma. Ūkininko žmona Rafaeliui už nugaros tyliai meldžiasi. *Pardonne-nous nos offenses, comme nous aussi nous pardonnons à ceux qui nous ont offensés**.

Sužalotoji moteris glėbia išsipūtusį savo pilvą. Ar gali būti, kad ji tuoj gimdys?

– Laikykitės, – sako jis. – Tuoju atvyks pagalba.

Moteris varto galvą į šalis. Rafaelis net nesupranta, kokia kalba ji bando šnekėti, pašvietęs mato atvirą šlaunikaulio lūžį.

* Atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams. (*Pranc.*)

Jis nusiriša kaklaraištį, bus paprasčiausias turniketas. Kas dedasi, moteris, regis, nesuvokia. Marmaliuoja lyg girta, bet vis tyliau ir tyliau. Galvos metronomas švytuoja vis silpniau.

– Sutelkite jėgas, – ragina Rafaelis. – Įveiksime šią bėdą kartu.

Jis kaip įmanydamas tvirčiau užveržia turniketą ir užriša dvigubu rifo mazgu. Daugiau nėra ką daryti, tenka tik laukti. Apčiupinėja nukentėjusiajai pilvą. Vaisius kruta. Rafaelis beviltiškai trokšta, kad moteris ir kūdikis išgyventų, ir, laukdamas gelbėjimo tarnybų, kas akimirką vis beprasmiškiau ją drąsina, šitaip ir slenka slogiausios minutės nakties, kuri jam bus gyvenime slogiausia.

– Jūs ištersite. Pagalba jau atskuba.

Po kiek laiko, po dešimties minučių ar valandos, moters galva nusvyra į priekį, ji liaujasi judėjusi. Užgeso, neabejoja Rafaelis. Dabar jis žino, ką daryti. Galbūt jam dar pavyks išgelbėti kūdikį.

Jis atsega saugos diržą ir apžergia moteriai pilvą. Salone pri-laistyta kraujo. Sustingusi piloto ranka styro pakelta, vienas atkištas pirštas rodo į viršų, lyg kas būtų pertraukęs vyriškį vidur sakinio.

Rafaelis užspaudžia moteriai nosį ir atkragina jos galvą. Tada apžioja burną ir pučia. Žuvusiosios krūtinė išpampsta. Trumpai luktelėjęs jis pakartoja veiksmą. Jeigu pavyktų ap-rūpinti plaučius oru ir išjudinti širdį, gal tada ir vaisius gau-tų užtektinai deguonies. Rafaelis atsilošia, suneria plaštakas moteriai po krūtinkauliu ir smarkiai spūsteli. Kartą... antrą... trečią... ketvirtą... penktą... Vėl palinksta prie veido. Už-spaudžia nosį, atkragina galvą, papučia. Tvyro šurpi ramybė. Sulamdytas metalas, rūkas, kiaulių kriuksėjimas, jo pastangų ritmas. Kartkartėmis kažkas sugirgžda. Lėktuvas arba virš jų

DELFINAS

stūksantis gofruotos geležies statinys išdraskytais šonais. Rafaelis vaizduojasi atsidūręs laive vidur tamsos gaubiamo vandenyno. Be jūdviejų su taip ir negimusiu kūdikiu, pasaulyje nė gyvos dvasios.

Atostogaudamas jis nenešioja laikrodžio, todėl tenka skaičiuoti, nes greitosios medikams reikės žinoti duomenis. Penkiasdešimt gaivinimo ciklą. Apytikriai dvidešimt penkios minutės. Rafaelis išgirsta sirenas, variklių ūžesį ir žmonių balsus, staiga pasijunta pakliuvęs į mokslinės fantastikos filmą, triukšmas, tvieskiantys prožektoriai, šalmai, kombinezonai. Čia pat stovi didžiulė mašina, turbūt karinio aerodromo ugniagesių, tokios Rafaelis dar nematęs. Kažkas pirštinetomis rankomis suima jam už pečių ir padeda išlipti iš kabinos. Eidamas šalin, jis atsigręžia ir nužvelgia žmonių siluetus, sulinkusį lėktuvo kryžių, geltoną užrašą CA-956 tamsiai žaliame fone, mėlynus švyturėlius, bengališkas dujinių pjoviklių ugneles. Reginys primena milžinišką renesansinę drobę, vaizduojančią kažkokį naujovišką mitą. Jie tikriausiai šeima, tik dabar dingteli Rafaeliui. Motina žuvusi, tėvas žuvęs, sūnus žuvęs. Ir jei kūdikis išgyvens?.. Pirmą kartą per septyniolika medicinos praktikos metų Rafaelis neatlaiko. Akiplotį jam užtemdo violetinė kruša, jis teškiasi veidu į purvynę. Atsigaivelėjęs susivokia su aptrupėjusiu brendžio prikliukintu puodeliu sėdįs ant plastikinės statinės, ūkininko žmona vaišina jį šokoladiniais „LU Pépito“ sausainiais. Kažkur klykia kūdikis.